

2025

č. 5

Plaváček

Nezapomeň!

Pozvánka

Sejdeme se ve středu 2. července od 16.00 u Kačky ve Všenorech

Zápis

Jako obvykle u **Jakuba** jsme se sešli ve větším počtu: **Jakub, Kačka, Smeták, Bob, Foki, Yško, Cacidlo, Pirilík, Reyp, Kost'a, Pegas, Golfík, Zub, Zbyněk, Pacík**, a chvíli s námi pobyla **Anča**. Celé pohoštění zařídila a koordinovala **Alenka**, která si k tomu vzala milou obsluhu.

Omluvenky

Ahoj, omlouvám se na středu, jsem po operaci oka a musím sedět doma s hlavou pokorně skloněnou. Tak všechny zdravím. **Mahdí**

Nezvládnou to. Plášťík už dosloužil a deštník držet nemůžu, protože mám v obou rukách hole... Ale všechny vás budu zdravít z podalpi, 555 **Hakim**

Pokus o omluvenku. Měl jsem dneska ve středu dopoledne dost běhání, tak jsem si po obědě trochu zdřímnul. A když jsem se vzbudil ve čtvrt na pět, vyhodnotil jsem to, že bych to už do Dobřichovic nedal - no prostě jsem zaspal 🤪 **Job**

Milí, počasí vypadá dobře, ale nestíhám, pozdrav **Jakubovi** a všem ostatním, **Mahu**.

Na schůzce fotografoval **Yško**:

Nejdůležitější program připravila **Alena**. Přispěl také **Golfík** výborným vínem. V očekávání bouřky a lijáku jsme tentokrát jeho klobásky negrilovali. Ostatní program probíhal v kuloárech na nejrůznější témata. Ta se nepodařilo zaznamenat.

Z dalších snímků si vyberte ty, na kterých jste nejhezčí

A nakonec obvyklý skupináč

Pacík, Pegas, Foki, Zbyněk, Bob, Smeták, Kost'a. Zub, Cacidlo, Kačka, Alena, Golfík, Jakub, Reyp, Pirilík, a v podřepu milá obsluha a Yško

Další momentky jsou od **Kačky**

Skupináč od **Kačky**

Povídka

Při uklízení starých lejster jsem přišel na povídku, kterou jsem na začátku šedesátých let minulého tisíciletí napsal pro Návštěvní den v Olympiku. Přečetl jsem si ji (po 62 letech) a připadlo mi, že se pro nás stává aktuální, a tak ji zde přetiskuji.

Mé stárnutí.

Vzbudil jsem se a první má myšlenka byla, že již za pět dní budu slavit své sedmdesáté narozeniny. Nebyl to příjemný pocit. Protáhl jsem se a sáhl na noční stolek po diáři. Přehlédl jsem, co mám všechno ten den udělat. Bylo toho hodně. Dopoledne čtyři schůzky s děvčaty, odpoledne dvě pitky s kamarády a večer orgie u přítelkyně z mládí. "Ach jo," vzdychl jsem "ještě pět dní a pak...ano, pak se během jediného okamžiku změním z hezkého muže vyhlížejícího na třicet let v sedmdesátiletého starce se všemi průvodními znaky. Za pět dní nastane můj TDY tzv. Time Destruction of Youth, čili vremja kakda molodost uničtožena. Ne, není to dobré zařízení moderní doby, že lidé zůstávají mladí do sedmdesáti a pak rázem, v jediné vteřině, zestárnou. Z myšlenek mě vyrušila manželka. Zavřel jsem chvatně diář. Jmenuje se Marcela, je velmi půvabná, o čtyři dny mladší než já, a přesto, že má smyslnou tvář a vyvinuté, pevné poprsí, je mi velice věrná.

"Jak ses vyspinkal milánku" zašveholila místo pozdravu.

"Báječně, broučku."

"Co budeš dnes podnikat?"

"Ále, mám mnoho práce. Dopoledne vyslechnu jakousi přednášku, odpoledne jdu rýt záhony do veřejného sadu, a večer shlédnu Lišku Bystroušku; a co budeš podnikat ty, má drahá?"

"I já mám ledacos k vyřizování. Dopoledne si prohlédnu sbírky minerálů v muzeu, odpoledne se zúčastním schůze společnosti pro šíření mravnosti, a večer jdu na koncert."

"Příjemně se bav, milánku."

"Ty také, broučku."

S tím manželka odešla a já si liboval, jak je to pěkné mít ženu bažící po poučení, mravnosti a kultuře, a ne po mrzkých požitcích. Vyskočil jsem z postele, procvičil své svalnaté tělo, oblékl se a vyrazil do ulic. Věk dívek, s kterými jsem se setkal, se pohyboval od padesáti do šedesáti let. Protože však SYW, tj. Stop Year for Women, čili godovája ostanovka dlja ženščin, činí oproti třiceti letům u mužů pouhých dvacet pět let, byly všechny krásné a přitažlivé...

Domů jsem se dostal mírně unaven. Má žena už spala. Nebylo divu. I poučení a mravnost vyčerpává. Ráno jsem se vzbudil a automaticky otevřel diář. "Jak ten čas letí," posteskl jsem si; představa pouhých čtyř dnů, kdy budu ještě žít životem bezstarostného třicátníka v plné síle, mi poněkud zkazila náladu. Horečně, abych toho stihnul co nejvíc, jsem započal se svým

programem. Dny utíkaly v takto naplněném čase velmi rychle, a nemohu ani vypsat, s jakými pocity jsem se probudil o svých narozeninách. Přesný čas mého zrození byl 18 hod. 25 min. před sedmdesáti lety. Pečlivě jsem st učesal své husté, černé vlasy, a při pohledu do zrcadla jsem propukl v hořký pláč. Tak tedy do 18:25 budu krásný, zdravý, svěží a silný, velice silný (do pětadesáti jsem trénoval vzpírání), a pak...? Bylo to šílené. Vyběhl jsem ven, ani jsem se s Marcelou nerozloučil. Těkal jsem po všech těch pětadvacetiletých ženách, ženách, u kterých se proces stárnutí zastavil v nejlepším věku, v době jejich vrcholné krásy, a chtělo se mi se všemi hrát onu pomíjivou hru, zvanou láska. Jenomže čas mi k tomu nestačil. Nakonec jsem si tedy vybral jednu jedinou... avšak požitek s ní mi kalilo tikání náramkových hodinek. Odpoledne jsem osaměl. Očekával jsem, že budu křečovitě hledat další zábavu, abych využil posledních chvil mládí, ale nebylo tomu tak. Hrůzné vzrušení mě ochromilo. Chodil jsem ulicemi a sledoval pouliční hodiny. Ještě tři, ještě dvě, ještě hodina; počítal jsem a s lítostivou závistí pozoroval to nepřeborné množství mladých mužů a žen. Viděl jsem svůj odraz ve výkladních skříních, díval jsem se na sebe do lesklých ploch v pasážích... ano...ještě patřím mezi vás...ještě třicet minut...ještě patnáct minut jsem jeden z těch, kteří si mohou brát co chtějí z prostřeného stolu, popřípadě lože, života. Byl jsem vyčerpán, můj klenutý hrudník se dmul strachem. Zašel jsem do temného průchodu a vnímal pouze pohyb fosforeskující vteřinové ručičky. Tak...konec. Chtělo se mi rvát, křičet a trhat všechno kolem... 5,4,3,2,1, teď.

Vylezl jsem ven z průchodu. Shrbený, sraštělý, s třesoucím se nohama, umělým chrupem a odoperovanou prostatou. Belhal jsem se ulicí a usedl na lavičku. vytáhl jsem z kapsy diář a se smutkem pročítal desítky dívčích jmen, jejich telefonní čísla a adresy. Bylo to všechno to tam. Pustil jsem poslední list a můj pohled padl na datum onoho dne. V tu chvíli jsem radostně vyskočil. Měl jsem tam poznamenánu schůzku na sedmou hodinu. Byl nejvyšší čas. Pajdal jsem k místu srazu, seč mi dech stačil. Dívka už čekala. Chtěl jsem jí něco říci, ale zjistil jsem, že mi umělé zuby vadí. Rychle jsem je vyndal a zastrčil do kapsy. Scvrklé ručky se mi chvěly, když jsem ji uchopil za boky. Vydechl jsem: šlečno, šem tak lád, že šme še šešli." Podívala se nechápavě. "No ano...šem to já, čo še š vámi šežnánil na ploválně." "Hnusný, opelichaný staříku," odpověděla s mladickým cynismem, „je mezi námi nějaký ten rozdíl." "Padešát let, padešát let," pokyvoval jsem hlavou, na které mi z mých černých vlasů zbyly tři šedivé. Opustila mě a já zůstal sám, pouze s myšlenkami na ukončení svého života...Ale náhle jsem si vzpomněl na manželku. Hodná, věrná, milující Marcela. Ta mě neodmrští...tolik let jsme přece spolu...ta mě přijme s otevřenou náručí. Došoural jsem se šťastně domů a celý udýchaný jsem vystoupil do čtvrtého poschodí. Bylo osm hodin, když jsem zazvonil. Uvědomil jsem si, že jsem ještě nikdy nepřišel domů tak brzy. Aspoň uvidí, že ji skutečně miluji; ta bude ráda, řekl jsem si a stiskl ještě jednou netrpělivě zvonek. Konečně se dveře otevřely a já spatřil svou krásnou, mladou ženu ve spodním prádle.

"Malčelo!" zachvěl se mi hlas a vtrhl jsem dovnitř.

V ložnici ležel na mé posteli svalnatý mladík a pil mé víno. Čekal jsem nějaké vysvětlení, ale on se obrátil k Marcela a zavrčel:

"Co je to za dědu? Vyhod' ho!"

"To je můj muž," odpověděla a vyhodila mě.

Představoval jsem si, jak leží vedle sebe a z očí mi tekly slzy. Nastal zcela jiný život. Domů jsem se nevrátil. Toulal jsem se městem a živil se obsahem odpadkových košů a popelnic. Dny takto v osamění utíkaly pomalu. První den, druhý, třetí...dál jsem již nemohl; umínil jsem si, že skočím do Vltavy. Odebral jsem se tedy na nábreží a vybral si místo, kde bylo zábradlí nejnižší. Stejně jsem je však slabostí nemohl přelézt. Zoufale jsem se rozhlédl, kdo by mě tak mohl vysadit, a tu jsem zpozoroval Marcelu. Zajásal jsem štěstím, když jsem uviděl, jak pěkně vypadá. Šla, celá ohnutá věkem, opírajíc se o hůlčičku a s kapičkou u nosu. "Malčelko," zahuhlal jsem a srdce, pokud se to dalo vůbec postřehnout, se mi rozbušilo radostí,

"Jaloušku," zašišlaly něžně její bezzubé dásně. Podepřeli jsme se navzájem a šourali se po nábreží; slunce stálo nad obzorem, hladina řeky se rudě leskla a já řekl, "To je kláša... ty Hlačany." "Ba, ba," přitakala mi má žena, a pak slunce zapadlo.

Vtipy (z Jobova vtipníku)

PS Nevím, co je na tom vtipného, vždyť se teď takhle přece mluví všude. **Pacík**